

Jennifer Nivenová

Od autorky
bestsellera
VŠETKY
SKVELÉ MIESTA

Kam mizne
láská?

YOLIFE

BEZ DYCHU

Jennifer Nivenová

BEZ DYCHU

Preložila Denisa Jahičová

Jennifer Niven
BREATHLESS

Text copyright © 2020 by Jennifer Niven
This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Penguin Random House LLC
Translation © 2022 by Denisa Jahičová
Artwork © Shutterstock.com, 2020
Cover design based on a concept by Natalie Sousa
Published by arrangement with Random House Children's Publishers UK,
a division of The Random House Group Limited.
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *Breathless*
(Alfred A. Knopf, New York 2020)
preložila Denisa Jahičová
Redigovala Darina Maláková.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – YOLI, Bratislava
v roku 2022 ako svoju 1 883. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8059-5

*Pre Justina,
skutočného Jeremiaha Crewa.
Lúbim Ťa viac než slová.*

Nikto, dokonca ani básnici, ešte nezmeral,
koľko toho srdce dokáže pojať.

ZELDA FITZGERALDOVÁ

*Bol si môj prvý. Nielen prvý, s ktorým som sa milovala,
aj keď sex bol súčasťou, ale prvý, ktorý prehliadol všetko
ostatné a skutočne ma uvidel.*

*Niektoré mená a názvy miest boli pozmenené, ale tento
príbeh je skutočný. Píšem ho preto, lebo jedného dňa
sa stane minulosťou, a ja nechcem zabudnúť, čím som
prešla, čo som si myslela, čo som cítila, kým som bola.
Nechcem na teba zabudnúť.*

No predovšetkým nechcem, aby si ty zabudol na mňa.

MARY GROVE

OHIO

8 DNÍ

PRED UKONČENÍM ŠTÚDIA

Otvorím oči a som zamotaná v prikrývke, na podlahe ležia prevrátené knihy. Nemusím sa ani pozrieť na hodiny; viem, že meškám. Vyskočím z postele, jednou nohou stále polapená v paplónne, a dopadnem rovno na tvár. Minútu sa nehýbem. Zatvorím oči. Uvažujem, či môžem predstierať, že som odpadla, a presvedčiť mamu, nech mi dovoľí vykašľať sa dnes na školu a zostať doma.

Na podlahe je tak pokojne.

No trochu to tu smrdí. Otvorím jedno oko a všimnem si dačo roztrúsené po koberci. Možno jedna z mačacích pochúťok pre Púpavu. Odvrátim tvár na druhú stranu, tam je to lepšie, ale zvonku sa ozve trúbenie auta. Otec.

Rýchlo vyskočím na nohy, lebo dobre viem, že bude trúbiť a trúbiť, až kým k nemu nenasadnem. Neviem nájsť jednu knihu a topánku, vlasy mi stoja do všetkých strán, obliekla som si kusy šatstva, ktoré sa k sebe nehodia, a celkovo sa necítim vo svojej koži. Mala som sa narodiť ako Francúzka. Keby som bola Francúzka, všetko by bolo správne. Bola by som šik, cool a chodila by som do školy na bicykli s košíkom. Predovšetkým by som vedela jazdiť na bicykli. Keby sme namiesto Mary Grove v Ohio bývali v Paríži, obuv s rovnou podrážkou by vyzerala lepšie so sukňou, ktorú som si obliekla, vlasy by som nemala oranžovočervené ako paradajka a moja existencia by dávala väčší zmysel.

Vbehnem do rodičovskej izby oblečená v sukni a hornom diele čiernych plaviek, ktoré som si minulý mesiac kúpila so Saz a plánujem v nich prežiť celé leto. Všetky podprsenky sa perú. Šatník mojej mamy je uhladený a uprataný, ale chýba v ňom poriadok ako v otcovom, lebo ten má čierne, sivé a tmavomodré kusy oblečenia zoradené podľa farby. Je farboslepý a vďaka tomuto usporiadaniu sa nemusí každý deň pýtať: „Je toto zelené alebo hnedé?“ Prehrabem sa policou nad vešiakmi a potom zásuvkami bielizníka, hľadám tričko, ktoré si chcem obliecť: starý kus odevu s potlačou kapely Nirvana z roku 1993. Toto tričko mu vždy kradnem a on si ho berie naspäť, ale teraz ho nikde nevidím.

Zastanem vo dverách a zakričím chodbou ku schodom smerom k mame: „Kde je otcovo tričko s Nirvanou?“ Rozhodla som sa, že nič iné si dnes na seba nedám.

Čakám dve, tri, štyri, päť sekúnd, a odpovedá mi iba ďalšie zatrubenie. Vrátim sa do svojej izby, schmatnem prvé tričko, ktoré zbadám, a oblečiem si ho, hoci som ho v škole nemala od prvého ročníka. Je na ňom trblietavá slečna Piggy.

Pri vchodových dverách sa so mnou mama lúči so slovami: „Prídem po teba, ak ťa Saz nebude môcť zaviezť domov.“ Mama je zaneprázdnená známa spisovateľka – píše historické romány, literatúru faktu, všetko, čo súvisí s dejinami –, ale vždy si na mňa nájde čas. Keď sme sa nasťahovali do tohto domu, prebudovali sme hosťovskú spálňu na jej pracovňu a ocko strávil dva dni budovaním knižnice s policami tiahnucimi sa od podlahy až k stropu, aby si mala kam uložiť stovky kníh, ktoré používa na výskum.

Zrejme mi čosi zazrie v tvári, lebo ma chytí za plecía a dodá: „Neboj sa. Všetko bude v poriadku.“ Má na mysli, že ja a moja najlepšia priateľka Suzanne Bakshiová (ktorú všetci poznajú ako Saz) zostaneme kamarátky aj po ukončení strednej. Nerozdelia nás ani rôzne vysoké či život, ktorý po nich bude nasledovať. Cítim mamin pokoj, žiarivú energiu, ktorá mi zosadne na plecía

ako vták na strom. Prechádza mi rukami, nohami, krvou. Toto je jedna z mnohých vecí, ktoré idú mame najlepšie. Dokáže zlepšiť náladu každému.

Ocko sedí v aute a pod sakom má tričko s potlačou kapely Radiohead, čo znamená, že tričko s Nirvanou je v praní. V duchu sa upozorním, že keď sa vrátim domov, mala by som ho znovu potiahnuť, aby som si ho obliekla na dnešnú párty.

Prvé tri alebo štyri minúty sa nerozprávame, ale to je normálne. Na rozdiel od mamy nie sme s ockom ranné vtáčatá a cestou do školy radi udržujeme čosi, čo ocko nazýva „družné ticho“. Keďže Saz ho odmieta rešpektovať, ráno ma vezie do školy on.

Vyzriem von oknom na nízke temné mračná, ktoré sa nad vysokou školou, kde môj otec pracuje ako administratívny pracovník, zhromažďujú ako smútoční hostia na pohrebe. Nehlásili dážď, ale vyzerá to, že bude pršať, takže sa ma zmocnia obavy, či sa dnes vôbec bude konať párty u Trenta Dugana. Víkendy obvykle trávim so Saz, jazdíme po meste a premýšľame, čo by sme mohli robiť, ale tento bude iný. Koná sa totiž posledná oficiálna párty maturitného ročníka.

Otec sa vlečie slimačím tempom okolo strednej školy a prejde cez most po hlavnej ulici do centra Mary Grovu. Tvorí ho približne desať blokov predajní zoradených jedna vedľa druhej pozdĺž tehlových chodníkov. Táto časť mesta sa preslávila pomenovaním Promenáda. Prudko zastane v najzápadnejšom kúte centra, kde betón striedajú mačacie hlavy a fontány. Vystúpi a odbehne do cukrárne Joy Ann Cake Shop, zatiaľ čo ja pošlem Saz fotku nápisu nad vchodom. *Koho máš najradšej?*

O sekundu mi cinkne odpoveď: *Teba.*

Prejdú asi dve minúty, kým ocko vyjde z cukrárne. Beží späť k autu, ruky nad hlavou, akoby tancoval nejaký absurdný víťazoslávny tanec. V jednej zviaza biele papierové vrecúško. Nastúpi, zabuchne za sebou dvere a hodí mi vrečko plné zvyčajných cukrovíniiek – jeden čokoládový košíček pre Saz a asi pol kila lineckých koláčikov pre nás dvoch. Zhltáme ich cestou do školy. Tento tajný ranný rituál sa nezmenil od mojich dvanástich.

Ako jem, zdvihnem zrak k zamračenej oblohe. „Asi bude pršať.“

„Nebude,“ pokrúti otec hlavou. Rovnakým tónom kedysi predniesol: „Neudrie ťa,“ keď hovoril o Damianovi Greenovi, ktorý sa mi v treťom ročníku vyhrážal, že mi dá jednu po hube, lebo som mu nechcela dovoliť, aby odo mňa odpisoval. *Neudrie ťa*. V tých dvoch slovách sa skrývala hrozba, že ak bude treba, ocko príde do školy a sám Damianovi jednu vrazí, lebo s jeho dcérou sa nebude nikto zahrávať – ani osemročný chalan.

„Bude pršať,“ zopakujem, aby som znovu začula jeho známy starostlivý tón, ktorý mi pripomína, aké to bolo, keď som mala päť, šesť, sedem rokov, keď ma všade vláčil na pleciach.

„Nebude,“ odvetí.

Po prvej hodine kreatívneho písania si ma učiteľ, pán Russo, odvedie bokom, aby mi prehovoril do duše: „Ak chceš naozaj písať, a verím, že chceš, musíš sa odhaliť pred svetom celá, aby sme mohli cítiť to, čo ty. Vždy sa mi zdá, že si niektoré veci nechávaš pre seba, Claudine.“

Spomenie aj pár pozitív, ale ja si zapamätám iba kritiku – môj učiteľ má pocit, že nič necítim. Vtipné, ako si človek vryje do pamäti všetko zlé a na dobré zabudne. Odídem z triedy a v duchu sa ubezpečujem, že pán Russo ma vôbec nepozná a netuší, čo dokážem. Nevie, že už teraz pracujem na svojom prvom románe, že sa jedného dňa stanem známou spisovateľkou, že mama mi už od desiatich dovoľuje pomáhať jej s výskumom pre knihy a že v tom istom veku som začala písať vlastné príbehy. Netuší, že v skutočnosti sa odhaľujem pred svetom.

Cestou na tretiu hodinu si ma pri skrinkách odchyť Shane Waller, chlapec, s ktorým chodím už takmer dva mesiace, a opýta sa: „Mám po teba prísť pred Trentovou párty?“

Shane dobre vonia a dokáže ma rozosmiať, čo sú – spolu s mojimi rozbúrenými hormónmi – hlavné dôvody, prečo s ním som. „Idem so Saz, ale uvidíme sa tam,“ odpoviem. Shaneovi to

neprekáža, lebo od mojich pätnástich trvá ocko na tom, aby na mňa chalani, s ktorými randím, počkali pred domom, dokonca aj v príšernej zime, a preslávil sa tým po celom meste. Robí to preto, lebo aj on bol raz tínedžer a dobre vie, nad čím premýšľajú. A rád im takýmto spôsobom dáva najavo, že tuší, čo sa im preháňa myslou.

„Dobre, uvidíme sa tam,“ rozlúči sa Shane. Zrazu sa vo mne niečo zlomí – chcem dokázať pánu Russovi a všetkým na strednej škole v Mary Grove, že som živá bytosť, ktorá cíti – a urobím niečo, čo nemám vo zvyku: pobozkám Shanea priamo na chodbe.

Keď sa od seba odtrhneme, nakloní sa ku mne a ja zacítim na uchu jeho dych. „Nemôžem sa dočkať.“ Viem, na čo naráža – v čo dúfa. Myslí si, že dnes sa spolu vyspíme. Posledné dva mesiace pevne dúfa, že sa konečne rozhodnem prísť o panenstvo a „dať mu ho“. (Takto to formuloval on, nie ja. Akoby mu moje panenstvo patrilo.)

Na obede sa podelím o novinky so Saz, a ona sa hurónsky rozosmeje. Zakloní hlavu, takže tmavé vlasy jej poskočia, a zdvihne fľašu s vodou, akoby sme si pripíjali. „Veľa šťastia, Shane!“ Obe veľmi dobre vieme, že v Mary Grove žije iba jeden chlapec, s ktorým by som rada prišla o panenstvo, a ním rozhodne nie je Shane Waller. Napriek tomu si nahováram, že azda jedného dňa utrúsi čosi mimoriadne vtipné, a ja sa tak stratím vo vôni, ktorá mu stúpa z krku, že zmením názor a napokon sa s ním vyspím. To, že mám pocit, že Shane nie je ten pravý, ešte neznamená, že by som nechcela, aby ním bol.

Poznamenám to i nahlas. „Nikdy nevieš. Niekedy je veľmi vtipný.“

„Máš pravdu,“ prikývne Saz. Stiahne si vlasy na temene – ťažké rovné pramene, ktoré považuje za svoje preklatie – a podrží si ich tak. Stále si ich strihá, potom čaká, kým jej dorastú, a znovu sa ostrihá.

„Bolo by také hrozné, keby bol Shane môj prvý?“

Na stoličku vedľa mňa sa zvezie naša priateľka Alannis Vegová-Torresová. „Áno.“ Vytiahne si z tašky sódočku a proteínovú tyčín-

ku a hodí Sz pár gumičiek do vlasov. „Mimochodom, neprídeš o panenstvo, ak ti nepretrhne panenskú blanu. Prvý raz zo mňa tiekla krv potokom.“

„To nie je pravda,“ namietnem. „Panenská blana sa neroztrhne. Je to obrovské, tučné klamstvo nevzdelancov. Nie každý musí krváčať a okrem toho, nie každý má blanu. Nebuď taká heteronormatívna. Panenstvo a panictvo sú hlúpe spoločenské koncepty, ktoré vytvoril patriarchát.“ Sz zdvihne ruku a ťapneme si. Hoci tomu stopercentne verím, stále zúfalo túžim po sexe. Najradšej by som sa s niekým vyspala hneď teraz.

Naša ďalšia kamarátka Mara Choiová sa hodí na miesto oproti Alannis. Sveter na gombíky má nesprávne zapnutý, z ruksaka jej trčia tampóny a lesk na pery, lebo – okrem chvíľ, keď je v prítomnosti svojej kórejskej starej mamy vyznávajúcej tradície – žije v stave ustavičného chaosu. Zmizne pod stolom a pozbiera veci, ktoré jej vypadli. Ozve sa spod neho: „Zaujímavý fakt: vedeli ste, že na internete sa dá objednať panenská blana? Existuje obchod s panenskými blanami, ktorý tvrdí, že vám v priebehu piatich minút dokáže prinavrátiť panenstvo.“ Objaví sa späť pred nami, zdvihne mobil a pustí sa do gúglenia.

„Čože?“ Sz prevráti oči, akoby chcela naznačiť: *Tieto dve*.

Opätujem jej pohľad, lebo viem, na čo naráža. Mara začne čítať úvod stránky obchodu s panenskými blanami: „Píše sa tu, že používajú červenú farbu na lekárske účely, ktorá údajne vyzerá presne ako ľudská krv. Ach, a vyhlasujú, že sú ‚prvá a najspoľahlivejšia značka vyrábajúca umelé panenské blany‘.“

„Neverím, že niekto sa chce presláviť výrobou panenských blán,“ pokrúti Sz hlavou.

„To ešte nie je nič,“ zapojí sa do rozhovoru Alannis. „Kdesi som čítala, že dievčatá v Číne platia sedemsto dolárov, aby im vytvorili nové panenské blany chirurgicky.“

Prestanem jesť, lebo hoci som posadnutá sexom, predstava, že panenstvo má svoju cenu, sa mi zdá, mierne povedané, šialená. „Celý koncept je hrozne staromódny,“ poznamenám. „Akoby záležalo

iba na pohlavnom styku, keď sa stretne penis s vagínou. Dvadsať percent Američanov si myslí, že nie sú úplní heterosexuáli, tak prečo sa stále sústreďíme na prvý sex ženy s mužom? A prečo je skutočnosť, či je dievča panna, taká dôležitá? Ľudia sa toľko nevzrušujú, ak o panictvo príde hetero chalan. Všetci mu gratulujú, tľapkajú ho po chrbte a vyhlasujú, že sa ,z neho stal muž'. Nezalamujú rukami a nehládajú na internete náhradné súčiastky.“

Saz od smiechu zabehne. Som vo svojom živle.

„A ešte niečo. Zamysleli ste sa niekedy nad tým, ako hovoríme o panenstve? Akoby ho vlastnili iní ľudia? Nieкто ,vás oň pripraví, a zrazu je jeho. Akoby sme ho rozdávali, akoby šlo o niečo, čo nám v skutočnosti nepatrí. Prišla o nevinnosť. Vzдалa sa jej. Pripravil ju o venček. Vzal si jej panenstvo. Defloroval ju...“

„Defloroval?“ zháči sa Mara a zdvihne ku mne zrak z mobilu. „Kto používa slovo deflorovať?“

„Panny a panici.“ Alannis na mňa pozrie a nadvihne svoje dokonale upravené obočie. Alannis Gyalene Catalina Vegová-Torresová má sex od deviateho ročníka.

„Prečo ma vždy vyčleňuješ?“ mávne sarkasticky smerom k Saz, ktorá je v tejto záležitosti mojím verným komplicom. Keď sme mali desať, so Saz sme sa zaprisahali, že oslávim každý medzník v našich životoch naraz – zaľúbenie, prvý skutočný vzťah a tým činom i prvý sex –, aby ani jedna z nás nezaostala. Vďaka dohode sme sa vzájomne ubezpečili, že budeme mať tú druhú vždy na prvom mieste a nikdy nedovolíme, aby medzi nás nieкто vstúpil. Alannis ma pohladká po ruke, akoby som bola úbohé, zmätené dieťa.

Mara opäť hľadí do mobilu. „Len za tridsať dolárov ručia, že ,prinavrátia čas a umožnia čerstvej panne vrátiť sa do spálne.“ Máme dosť. Všetky sa rozosmejeme.

Saz zaspieva: „Na to, že umožnia čerstvej panne vrátiť sa do spálne!“ Všetky štyri si pripijeme plechovkami a fľaškami.

A potom zabudneme na umelé panenské blany či panenstvo, lebo zbadáme prechádzať jedáľňou Kristin McNishovú. Dokonale

načasovaná výstraha pre verejnosť: bradu drží vystrčenú dohora a zväčšené brucho jej nezameniteľne vystupuje.

Doma sa prehrabem vypratou bielizňou, ale nikde nevidím tričko s Nirvanou. Na podlahe vo svojej izbe objavím čierne krátke šaty a zmierim sa s otcovým tričkom s potlačou kapely Ramones, ktoré si na ne oblečiem. S mamou si objednáme večeru z pizzerie Pizza King, lebo otec pracuje a on je v našej rodine kuchár – špecializuje sa na komplikované hostiny s tematickou hudbou a vínom. Saz sa k nám chodí rada najesť, lebo takmer každé jedlo je hotová udalosť, a ja zas rada jem u nich. Bakshiovci jedávajú v kuchyni pri barovom pulte alebo pred telkou – hotové jedlá, rýchle občerstvenie alebo predpripravené makaróny so syrovou omáčkou značky Kraft, čo je najlepší pokrm na svete, na ktorom by som si u nás doma pochutila iba v prípade, že by som si ho pripravila sama. Ocko totiž odmieta variť akékoľvek jedlo, ktoré si vyžaduje, aby ste doň pridali neznámy oranžový prášok.

Keď otvorím dvere poslíkovi, ktorého Saz nazýva Zlý Jake, hoci v skutočnosti sa volá Matthew a vôbec nie je zlý, čo najzvodnejšie ho pozdravím.

„Došlo nám dumbierové pivo, tak som doniesol Sprite,“ oznámi.

Neskôr v ten večer ležím v senníku Trenta Dugana pod Shaneom Wallerom, zmysly mi pracujú na plné obrátky a strácam sa v horúčave sálajúcej z jeho pokožky a vône jeho krku. *Možno je to konečne tu. Možno práve tu a teraz prídem o panenstvo*, premýšľam v duchu.

To mám na bozkávaní tak rada – možnosť, že práve tento chalan bude ten pravý. Stačí stlmiť svetlá, zapnúť hudbu a dať sa unášať láskou. Niežeby som bola ktovieako skúsená, obzvlášť v porovnaní s Alannis. Oficiálne mám za sebou pár vyhonení, tri alebo štyri neúspešné fajky, päť a pol orgazmu – nepočítam tie,

ktoré som si privodila sama –, vrátane ktorých som sa bozkávala s tromi chlapcami.

Shane ma bozkáva a jeho ruky putujú všade. *Ach áno*, pomyslí si. *Tam. Presne tam*. Bozkávanie je čisto v mojom záujme, keďže Shaneovi ako väčšine chalanov zo strednej školy v Mary Grove záleží viac na ostatnom. Jeho cieľ je, ako vždy, dostať sa mi do nohavičiek. Dobré to viem, rovnako ako on. Ešte chvíľu ma však bude musieť bozkávať, aby som ho do nich vpustila. A dovlím mu to len preto, lebo mu to celkom ide, a ak som to nespomínala, zbožňujem bozkávanie.

Zrazu ma iba obchytkáva, ale funguje to, lebo očividne je do mňa taký blázon, že aj mňa na okamih presvedčí, aká som skvelá.

Nedovoľ, aby to zašlo príďaleko, pomyslí si dokonca i vtedy, keď mu pomáham rozzipsovať si džínsy. A potom sa znovu bozkávame, čoraz tvrdsie, takže napoly očakávam, že mi zhltnie jazyk, ústa a celú tvár. Práve teraz po ňom naozaj túžim, lebo sa k nemu tlačím celým telom. Chcem viac. Cítim sa unášaná a zároveň pri kormidle. *Na čo čakáš?*

Shane mi strčí jazyk do ucha, ale stále počujem hudbu zvonka. Smiech. Ktosi dačo kričí. Najprv sa poteším – *božemôj, áno!* –, ale po chvíli je jeho jazyk privlhký a bojím sa, že dostanem zápal zvukovodu. Najradšej by som ho odtisla a vytriasla si z ucha jeho sliny, no zrazu zamrmla: „Bože, si taká sexi.“

Nie som známa tým, že by som bola sexi, takže mu opäť venujem dlhý bozk. No náhle sa nedokážem preniesť cez skutočnosť, že sa bozkávame v stodole. Najprv mi napadne: *Dobre, je to celkom sexi* a *Pozrite na mňa, aká som nezbedná*, ale teraz si nie som istá, či to chcem takto. Predstavím si, že prídem o panenstvo tu, v senníku, so Shaneom Wallerom. Toľkokrát som si predstavovala svoj prvý raz, ale nikdy nie v stodole.

Vtom potiahne za moje nohavičky a odoženie nepríjemné myšlienky. So Shaneom ležíme takmer nahí na kope sena, ktoré ma bodá do kože ako ostré ceruzky. Je vtípné, že až doteraz som si ho nevšimla, lebo som sa úplne stratila v horúčave z našich pre-

pletených tiel, v ohňostrojoch, čo nám vybuchujú medzi určitými partiami a hrozia, že podpália celý senník. Toto nie je prvý raz, čo som takmer nahá so Shaneom Wallerom, ale prvý raz som pred ním nahá v stodole. Cítim sa opitá, hoci nie som, a akási vzdialená časť môjho ja sa obáva, že ak sa dokážem vzrušiť za týchto okolností – keď ma pichá ostré seno a vonku vykrikujú opití spolužiaci –, pravdepodobne sa na vysokej vyspím s mnohými chalanmi. Lebo bozkávať sa je zábavné, aj keď nie ste zamilovaní. Niekedy ide iba o chalanove ústa, oči, ruky alebo o všetko dokopy. Niekedy to stačí.

Shane prejde rukami nadol a moje zodpovedné, rozmyšľajúce ja – to, ktoré si šetrí panenstvo pre chlapca menom Wyatt Jones – sa mentálne odtiahne do sena, aby sa od neho odlepilo, hoci telo pokračuje v akte. Pokúsim sa znovu sa v ňom stratíť, ale cítim iba to, že ma do chrbta pichá milión ostrých stebiel. Ohňostroje sa rozplynú do stratena, zostane iba opar a vzdialený zápach dymu.

Zrazu sa mi o stehno opiera niečo tvrdé a vlhké. Posuniem sa, aby nemohol vklízuť dnu.

„Claude...“

Hlas má chraplavý, akoby sa nedokázal sústrediť, a moje meno vyznie ako *Clod*, čo neznášam. Na okamih pocítim výčitky svedomia, lebo dobre viem, že som sa s ním nikdy nechcela vyspať. Vždy sa to skončí rovnako – urobí sa do vzduchu, na tričko, na seba alebo na moju nohu.

Saz tvrdí, že vďaka panenstvu sa cítim bezpečne – ako Rapunzel vo svojej veži. Že spúšťam svoje vlasy len do určitej výšky, aby som si užila, ako sa lesknú v slnečných lúčoch a ako dočasne oslepujú chudákov čakajúcich na zemi, a následne ich rýchlo vytiahnem z dosahu. Možno má pravdu a naozaj mi panenstvo dodáva pocit bezpečia – nielen preto, lebo si ho šetrím pre Wyatta Jonesa, ale preto, lebo vďaka tomu viem bezpečný, spokojný život. So Saz sme najlepšie priateľky, mám rada svojich rodičov a nemusím nikomu nič dokazovať. Je to moje telo a môžem si s ním robiť, čo chcem.

Shane na mňa zíza, prevracia oči a zrýchľuje sa mu dych. Ob-
tiera sa mi o nohu ako pes. Tvár mu spolovice osvetľuje striebri-
stý mesačný svit, ktorý preniká cez prasklinu vo dverách. Musím
uznať, že je atraktívny a pekne vonia. A z nejakého dôvodu ma
má rád. Podľa toho, ako sa správam, je stále presvedčený, že sa
s ním chcem vyspať. Nezastavila som ho ani neodtlačila. Až kým
sa nezatúla trochu príďaleko od mojej nohy a ja nezašepkám:
„Spomal, kovboj.“

Buď svojim priateľom povie, že som koketa, alebo zaklame,
že sme spolu spali. Kiežby som mu mohla vysvetliť, že mne nejde
ani o koketovanie, ani o sex; ide o potenciál. O to, že sa spolu
takmer vyspíme. Ide o *Možno sa to tentoraz stane* a *Možno je ten
pravý*. Najradšej by som mu objasnila, že mne ide práve o tých pár
minút. *Na pár minút vďaka mne prekonáš sám seba, ja prekonám
samu seba a obaja sa ocitneme mimo tejto stodoly, lebo sa zmeníme
na potenciál, na všetky takmer a možno.*

No niečo také nevysvetlíte chalanovi, ako je Shane, a tak sa od
neho odtiahnem spodnou časťou tela, a práve vtedy zastoná a vy-
buchne. Urobí sa mi na vnútornú stranu stehna. Spanikárím, lebo
by som prisahala, že cítim, ako mi jeho semeno steká dnu. Rýchlo
sa prevrátim a odtisnem ho zo seba.

Opäť zastoná a zrúti sa chrptom do sena. Utriem sa jeho
tričkom, rozmotám si šaty, ktoré mám vyhrnuté až na pleciach,
uhladím si ich a už teraz počujem slová určené Saz; ako pred ňu
predostriem túto príhodu ako žart: *Na rozdiel od mnohých spolu-
žiakov z tejto farmárskej oblasti mi zrejme nie je predurčené milovať
sa v stodole.*

Vstanem a pokúsim sa nadviazať rozhovor: „Vedel si, že Nemci
kedysi používali špeciálne slovo pre chlapca panica? *Jüngling*. Ne-
znie, akoby sa ním myslel presný opak?“ Som chodiaci almanach
banalít o panictve a panenstve a vyťahujem ich najmä v trápnych
situáciách, keď neviem, čo iné povedať.

Shane zašomre zo sena: „Pripomínaš mi také tie škatule v ška-
tuliach; keď sa mi konečne podarí jednu otvoriť, čaká ma v nej

ďalšia. Škatuľa a za ňou ďalšia poondiata škatuľa. Nemyslím, že sa nájde niekto, kto by ich bol schopný pootvárať všetky.“ Vstane, natiahne si džínsy a oblečie vlhké, pokrčené tričko.

Sklopí zrak na flak a ja hlesnem: „Prepáč.“

„To je moje obľúbené tričko so Snoop Doggom. Prekrista, Claude.“ *Clod.*

„Mali by sme sa iba kamarátiť,“ vyhlásim. *Lepšie mať veľa škatúl ako málo.*

„Nehovor,“ odsekne a odíde.

Saz nájdem pri starom vyblednutom piknikovom stole, hovorí so skupinou ľudí vrátane Alannis, Mary, Yvonne Brittainovej-Muirovej, hudobníčky a hráčky počítačových hier, a jej dlhoročnej frajerky Leah Bascovej. Posledné týždne sme si so Saz predstavovali všetky možné scenáre, v ktorých sa Yvonne rozíde s Leah a vyzná Saz nehynúcu lásku. Alebo aspoň prikývne na sex.

Jeden z chalanov podáva joint a druhý rozpráva zdĺhavý príbeh o vysokoškolskej párty, na ktorej sa minulý víkend zúčastnil. Leah natiahne ruku k Yvonne – v mesačnom svite je bledá ako duch, konce dlhých svetlých vlasov má nafarbené namodro – a spolu sa odoberú k stodole, brlohu nerestí. Saz za nimi hľadá, akoby jej práve prešli psa.

„Chceš už ísť?“ opýtam sa jej, hoci ešte nie je ani jedenásť.

„Po ničom inom netúžim.“

Objímam ju okolo pliec a prejdeme poľom k domu a dlhej štrkovej príjazdovej ceste, kde sme zaparkovali. Pri chôdzi spievam Saz rozveseľujúcu pieseň, ktorú sme vymysleli, keď sme mali desať: „Studená je zmrzlina, zabudnúť je malina.“

Podíde k nám osamelá postava a Saz ma štuchne pod rebrá. „Prestaň, ty maniačka, kým ťa niekto nezačuje.“ Rozospievam sa ešte hlasnejšie a postava vojde do mesačného svitu. Samozrejme, je to Wyatt Jones. Ihneď zabudnem na Saz s Yvonne, Shanea so škatuľami a všetko ostatné, čo sa stalo pred chvíľou.

Wyatt čoskoro odchádza, presťahuje sa na druhú stranu sveta do Kalifornie, kde ho čakajú dievčatá v letných šatách, pohadzujúce dlhými hrivami. Vďaka tejto skutočnosti pôsobí vyšší ako zvyšok triedy, čo ho zároveň stavia od nás bokom. So Saz sme mali taktiež odísť do Kalifornie, kde by som ho náhodou stretla a spoznala. Dvaja neznámi v cudzej krajine, navždy zviazaní nešťastnými stredozápadnými koreňmi, z ktorých by sa neskôr – postupne – stali dvaja svetoznací dospeláci a uvedomili by si, že je predurčené, aby sa dali dokopy.

Wyatt zachytí môj pohľad a mne sa podlomia kolená. Koluje klebeta, že sa mu páčim. Že ma chcel pozvať na maturitný ples, ale príliš sa hanbil. Že pred dvoma mesiacmi obaľoval s tromi priateľmi náš dom toaletným papierom preto, lebo som preňho jedinečná – kým ich neprichytil ocko, bežec maratónu, a neponaháňal sa s nimi po susedstve. Uhnem pohľadom a sklopím ho na svoje nohy, lebo tá spomienka ma stále zahanbuje.

„Ahoj,“ pozdraví.

„Čau,“ hlesnem.

Donútim sa zdvihnúť k nemu zrak. Tmavohnedé oči, svetlohnedá pokožka, široké plecia, usmievajúce sa ústa. Hoci mi v perách po toľkom bozkávaní so Shaneom ešte vždy pulzuje, páčilo by sa mi, keby som na sebe cítila Wyattove ruky.

„Odchádzaš?“

„Hej.“

„Škoda.“ Pery sa mu rozťahnu do plnohodnotného úsmevu, oslepi ma ním ako slnko. Všetko naokolo sa rozplynie. Jeho otec je černocho, mama beloška. Zomrela, keď bol ešte bábätko. Nepamätá si ju, ale vraví, že po nej zdedil úsmev.

Povie niečo, ale nepočujem ho kvôli hudbe, smiechu a kriku. V rovnakom okamihu sa obrátim a vidíme Kaylu Rosenthalovú, dievčinu, čo na párty vždy vykrikuje. Stojí na piknikovom stole a oháňa sa drinkom ako ľudský rozstrekovač.

Wyatt kývne jej smerom. „Neverím, že získala štipendium na prestížnej katolíckej univerzite Notre Dame.“ Zasmejem sa trochu silene. „Prišla si s Wallerom?“ opýta sa.